

Prvá
Strieborná
kniha snov

Kerstin Gierová

COO
BOO

Prvá strieborná kniha snov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gierová
Prvá strieborná kniha snov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Kerstin Gierová

Prvá strieborná kniha snov

COO
BOO

Pre F.

Snívať s tebou je stále krásne.

Čo keby ste zaspali?
A čo keby
vám spánok
priniesol sen?
A čo keby
ste sa v svojom sne
ocitli v nebi
a odtrhli tam zvláštnu a krásnu kvetinu?
A čo keby
ste sa prebudili,
držiac tú kvetinu v ruke,
hm, čo potom?

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

1.

Pes oňuchával môj kufor. Na to, že ide o psa cvičeného na hľadanie drog, to bol neuveriteľne chlpatý exemplár, možno hovawart, a práve som ho chcela poškrabkať medzi ušami, keď vyceril zuby a výhražne zabrechal. Potom si sadol a energicky pritískal ňufák na stenu kufra. Colník sa tomu čudoval rovnako ako ja, dvakrát prešiel pohľadom zo psa na mňa a znova naspäť, potom vzal kufor a povedal: „No, tak sa teda pozrime, čo tam naša Amber zaňuchala.“

No super. Som sotva pol hodiny na britskej pôde a už ma podozrievajú, že pašujem drogy. Skutoční pašeráci v rade za mnou sa určite práve sakramentsky potešili, vďaka mne

mohli teraz nerušene prejsť cez kontrolu so svojimi švajčiarskymi hodinkami alebo diskodrogami. Ktorý rozumný colník si totiž zavolá z radu pätnásťročného dievča s blondým vrkočom, keď by si mohol vybrať nervózne vyzerajúceho týpka s prefíkanou tvárou tam vzadu? Alebo toho podozrivo bledého chlapca so strapatými vlasmi, ktorý v lietadle zaspal ešte predtým, než sme vzlietli. Niet divu, že sa teraz tak škodoradostne vyškiera. Jeho tašky boli určite prepchaté množstvom ilegálnych tabletiiek na spanie.

Ale ja som sa rozhodla, že si nenechám pokaziť dobrú náladu, napokon, za kontrolou na nás čakal úžasný nový život, s presne takým domovom, o akom sme vždy snívali.

Hodila som upokojujúci pohľad na svoju malú sestru Miu, ktorá už prešla kontrolou a netrpezlivo prešľapovala na mieste. Všetko bolo v poriadku. Žiaden dôvod vzrušovať sa. Bola to len posledná prekážka, ktorá stála medzi nami a spomínaným úžasným novým životom. Let prebehol hladko, žiadne turbulencie, takže Mia nemusela vracieť a ja som výnimočne nesedela vedľa nejakého tučného chlapa, ktorý by mi zaberal opierku na ruku a smrdel pivom. A hoci ocko rezervoval letenky ako obvykle u jednej z nízkonákladových leteckých spoločností, ktoré vraj tankujú málo paliva, lietadlo sa nedostalo do problémov, keď sme krúžili nad londýnskym Heathrowom, kým sme mohli pristáť. A potom tam bol ešte aj ten pekný tmavovlasý chlapec, ktorý sedel v rade predo mnou na opačnej strane a nápadne často sa obracal smerom ku mne a usmieval

sa na mňa. Takmer som sa mu prihovorila, ale potom som to nechala tak, lebo listoval v časopise pre futbalových fanúšikov a pri čítaní sa mu pery pohybovali ako prvákovi. Mimochodom, ten istý chlapec teraz zízal dosť zvedavo na môj kufor. Vôbec, všetci zvedavo zízali na môj kufor.

Veľkými očami som sa pozrela na colníka a nasadila svoj najmilší úsmev. „Prosím... nemáme čas, let mal meškanie a celú večnosť sme čakali na batožinu. A vonku čaká naša mama, aby vyzdvihla mňa a moju malú sestru. Svätosväte prisahám, v mojom kufri sa nachádza len kopa špinavej bielizne a...“ Keďže som si práve v tom okamihu spomenula, čo sa v kufri ešte nachádza, na chvíľu som zmĺkla. „... v každom prípade žiadne drogy,“ dodala som potom trošku nesmelou a vyčítavo som sa pozrela na psa. Také hlúpe zviera!

Colník ľahostajne zodvihol môj kufor na stôl. Jeden z jeho kolegov ho rozzipsoval a otvoril. Hneď bolo všetkým okolo stojacim jasné, čo pes zaňuchal. Lebo, celkom úprimne, teraz na to skutočne nebolo potrebné mať citlivý psí čuch.

„Čo do pekla...?“ spýtal sa colník a jeho kolega si zapchal nos, zatiaľ čo začal vyťahovať jednotlivé kusy oblečenia na stranu. Divákovi sa muselo zdať, že moje handry neskutočne smrdia.

„Syr z biosférickej rezervácie Entlebuch,“ vysvetľovala som, zatiaľ čo moja tvár nadobudla podobnú farbu ako vínovočervená podprsenka, ktorú ten chlap práve držal v ruke. „Dva a pol kila švajčiarskeho syra vyrobeného zo su-

rového mlieka.“ Ale nepamätám si, že by tak smrdel. „Chutí lepšie, ako vonia, naozaj.“

Amber, ten hlúpy pes, sa otriasol. Počula som, ako sa ľudia chichocú, skutoční pašeráci si určite mädlili ruky. Čo robil ten pekný tmavovlasý chlapec, som radšej ani nechcela vedieť. Asi bol len jednoducho veľmi rád, že som si od neho nevypýtala telefónne číslo.

„Tomu hovorím skutočne geniálna skrýša na drogy,“ povedal niekto za nami a ja som sa pozrela na Miu a ťažko si vzdychla. Mia si tiež vzdychla. Mali sme naozaj naponáhlo.

Pritom bolo z našej strany obzvlášť naivné myslieť si, že medzi nami a naším úžasným novým životom stojí už len ten syr – v skutočnosti syr iba predlžoval čas, keď sme boli skalopevne presvedčené, že máme pred sebou úžasný nový život.

Iné dievčatá snívali pravdepodobne o iných veciach, ale Mia a ja sme po ničom inom netúžili tak, ako po skutočnom domove. Na dlhšie ako na jeden rok. A aby každá z nás mala vlastnú izbu.

Toto bolo naše šieste sťahovanie počas ôsmich rokov, čo znamenalo: šesť rôznych krajín na štyroch rôznych kontinentoch, šesťkrát začínať na novej škole, šesťkrát uzavrieť nové priateľstvá a šesťkrát povedať „dovidenia“. Boli sme profesionálky v balení a vybaľovaní, náš osobný majetok sme obmedzili vždy na minimum a je ľahké uhádnuť, prečo žiadna z nás nehrá na klavír.

Mama bola literárna vedkyňa (s dvoma doktorátmi) a takmer každý rok prijala miesto pedagóga na nejakej inej univerzite. Do júna sme bývali v Pretórii, predtým v Utrechte, Berkeley, Hyderabad, Edinburghu a Mníchove. Naši rodičia sa pred siedmimi rokmi rozviedli. Ocko bol inžinier a mal v sebe podobný nepokoj ako mama, čo znamená, že menil svoje bydlisko rovnako často. Ani len naše prázdniny sme nemohli tráviť na jednom a tom istom mieste, ale vždy tam, kde náš ocko práve robil. Momentálne pracoval v Zürichu, vďaka čomu boli tieto prázdniny v porovnaní s inými nádherné (vrátane rozličných horských túr a jednej návštevy v biosférickej rezervácii Entlebuch), ale bohužiaľ nie všetky miesta, na ktoré ho už práca zaviedla, boli pekné. Lottie niekedy vrela, že by sme mali byť povďačné, že sme vďaka našim rodičom spoznali toľký kus sveta, ale, celkom úprimne, keď trávite leto na okraji priemyselnej zóny nejakého mesta, je vďačnosť len veľmi obmedzená.

Od jesenného trimestra začala mama učiť na Magdalen College, čím sa jej splnilo jedno veľké želanie. Už desaťročia snívala o tom, že dostane miesto na Oxforde. Malý vidiecky dom z 18. storočia, ktorý si prenajala trochu mimo mesta, splnil aj náš sen. Konečne by sme sa usadili a mali skutočný domov. V materiáloch z realitnej kancelárie vyzeral dom romanticky a útulne, plný strašidelných tajomstiev od pivnice až po podkrovie. Bola tam veľká záhrada so starými stromami a kôľňou, a z izieb na prvom po-

schodí bol – aspoň v zime – výhľad na Temžu. Lottie tam plánovala pestovať zeleninu, variť vlastný lekvár a stať sa členkou ženského vidieckeho klubu, Mia si chcela postaviť dom na strome, zaobstarať veslársky čln a chovať sovu, a ja som snívala, že v podkroví nájdem škatuľu so starými listami a budem pátrať po tajomstvách domu. Okrem toho sme bezpodmienečne chceli zavesiť na stromy hojdačku, najlepšie nejakú zhrdzavenú železnú posteľ, v ktorej sa dá ležať a pozeráť na nebo. A najmenej každý druhý deň by sme organizovali pravý anglický piknik a dom by voňal po keksoch, ktoré by Lottie vlastnoručne upiekla. A možno aj po syrovom fondue, lebo náš dobrý syr z biosférickej rezervácie Entlebuch rozdelili colníci pre našimi očami na tak malé kúsočky, že sa s ním už nič iné nedalo urobiť.

Keď sme konečne vošli do haly – mimochodom, nebolo žiadnym porušením zákona doviezť do Británie syr na kilá, ale ako darček pre Lottie už nemal význam – stačila mame menej ako jedna minúta, aby nechala náš sen o živote na vidieku prasknúť ako mydlovú bublinu.

„Došlo k malej zmene plánu, myšky moje,“ povedala, keď nás pozdravila, a hoci sa žiarivo usmievala, svoje výčitky svedomia mala napísané v tvári.

Za ňou sa približoval muž s prázdny batožinovým vozíkom a bez toho, aby som sa dôkladne pozrela, hneď som vedela, kto to bol: Zmena Plánu osobne.

„Nenávidím zmeny plánu,“ zamrmlala Mia.

Mama sa napäto usmievala. „Táto sa vám bude páčiť,“ klamala. „Vitajte v Londýne, v najvzrušujúcejšom meste na svete.“

„Vitajte doma,“ dodal pán Zmena Plánu príjemným hlbokým hlasom a naložil našu batožinu na vozík. Ja som zmeny plánu nenávidela tiež, a to z celej duše.

2.

Prvú noc v Londýne sa mi snívalo o Jankovi a Marienke, presnejšie povedané: Mia a ja sme boli Janko a Marienka a mama nás nechala v lese. „Je to len pre vaše dobro!“ povedala predtým, než zmizla medzi stromami. Úbohý malý Janko a ja sme blúdili bezradne dookola, až kým sme neprišli k rozprávkovej perníkovej chalúpke. Našťastie som sa zobudila, skôr ako z nej vyšla zlá ježibaba, ale odľahlo mi iba na sekundu, lebo potom mi znova napadlo, že tento sen vôbec nie je taký vzdialený od skutočnosti. Vetu „Je to len pre vaše dobro!“ vyslovila mama včera približne sedemnásťkrát. Ešte aj teraz som bola na ňu tak na-

hnevaná, že by som najradšej bez prestávky škripala zubami.

Bolo mi jasné, že aj po štyridsiatke majú ľudia právo na plnohodnotný lúboštný život, ale nemohla s tým počítať, kým budeme dospelé? Na tých pár rokoch už predsa nezáleží. A keď už nutne chcela byť spolu s pánom Zmena Plánu, nestačilo by mať víkendový vzťah? Musí hneď prevrátiť celý náš život hore nohami? Nemohla sa aspoň opýtať? Inak, v skutočnosti sa pán Zmena Plánu volal Ernest Spencer a doviezol nás sem svojím autom a celú cestu tak nútene konverzoval, ako keby si ani nevšimol, že Mia a ja sme mali slzy na krajíčku zo sklamaní a hnevu a nepovedali sme ani slovo. (Bola to fakt dlhá cesta z letiska do mesta.) Až keď Ernest vyberal batožinu z kufra, ako posledné igelitové vrecko so syrom, Mii sa vrátil hlas.

„Nie, nie,“ povedala s najsladším úsmevom a dala mu vrecko so syrom naspäť. „To je pre vás. Malá pozornosť zo Švajčiarska.“

Ernest si vymenil s mamou nadšený pohľad. „Ďakujem, to je od vás milé!“

Mia a ja sme sa na seba škodoradostne zaškerili – ale to bol aj jediný pekný okamih večera. Ernest odišiel so svojím zapáchajúcim rozmrveným syrom domov potom, čo pobozkal mamu, a pri lúčení nás uistil, ako veľmi sa teší na zajtrajší večer. Boli sme totiž pozvané k nemu domov, aby sme sa zoznámili s jeho deťmi.

„Aj my sa tešíme,“ povedala mama.

No určite.

Nám bol Ernest môj-charakter-presne-zodpovedá-môjmu-veľmi-konzervatívne-menu Spencer hneď podozrivý, len čo prvýkrát prešiel cez prah. Už jeho darčeky svedčili o tom, ako vážne to s mamou myslí – obvykle sa mamini partneri netrápili tým, aby sa nám zaliečali, práve naopak, doteraz sa vždy všetci snažili ignorovať našu existenciu. Ale Ernest nepriniesol iba kvety pre mamu. Lottie dostala svoje obľúbené pralinky a ja knihu o tajných správach, kódoch a ich lúštení, ktorá bola naozaj veľmi zaujímavá. Iba pri Mii sa trochu sekol, pre ňu vybral knihu „Maureen, malá detektívka“, na ktorú však bola so svojimi takmer trinástimi rokmi trochu pristará. Ale už samotná skutočnosť, že sa Ernest zaujímal o naše záľuby, ho robila podozrivým.

V každom prípade, mama bola z neho celá preč. Nemám ani potuchy, prečo. Výzorom to byť nemohlo, Ernest bol celkom plešatý, mal obrovské uši a príliš biele zuby. Lottie tvrdohlavo trvala na tom, že aj napriek tomu vyzerá Ernest dobre, ale my sme s týmto jej názorom nesúhlasili. Možno mal pekné oči, ale kto by sa mu pozeral do očí pri tých ušiach? A okrem toho bol prastarý, mal vyše päťdesiat. Jeho žena zomrela pred viac ako desiatimi rokmi a v Londýne žil so svojimi dvoma deťmi. Bola to pravda, Mia (malá detektívka) a ja sme si to hneď overili na nete. Google poznal Ernesta Spencera, pretože to bol jeden z tých hviezdnych advokátov, ktorí sa pozerali do každej kamery, jedno, či pred súdnou budovou, alebo na červenom koberci na

nejakom charitatívnom galavečere. A jeho zosnulá manželka bola na 201. mieste (alebo tak nejako) v rade následníkov na britský trón, čo mu umožnilo pohybovať sa v najvyšších kruhoch. Aj vďaka jeho kontaktom mohla mama vyučovať na Oxforde.

Podľa zákonov pravdepodobnosti by sa mamine a Ernestove cesty nikdy neskrižili. Ale zlomyseľný osud a Ernestov odbor – medzinárodné hospodárske právo – ho pred polrokom zaviedli do Pretórie, kde sa on a mama spoznali na jednej párty. A my sme ju ešte povzbudzovali, aby išla na tú párty, my hlupane. Aby aspoň raz išla medzi ľudí.

A teraz si to musíme zliznúť.

„Stoj pokojne, srdiečko!“ Lottie ťahala a šklbala moju sukňu, no zbytočne. Bola príliš krátka.

Lottie Wastlhuberová k nám prišla pred dvanástimi rokmi ako au-pairka a jednoducho zostala. Na naše šťastie. Inak by sme žili iba na sendvičoch, pretože mama väčšinou na jedlo zabudla a neznášala varenie. Bez Lottie by nám nemal kto robiť komické zapletané účesy, neoslavovali by sme bábikovské narodeniny alebo by sme nemali s kým vyrábať vianočné ozdoby. Áno, pravdepodobne by sme nemali ani vianočný stromček, naša mama nebola ani na tradície a zvyky. Okrem toho bola strašne zábudlivá, v tomto bode totálne splňala kliše o roztržitých profesoroch. Zabúdala jednoducho všetko: vyzdvihnúť Miu z hodiny flauty, meno nášho psa alebo kde zaparkovala auto. Bez Lottie by sme boli stratené.

Samozrejme ani Lottie nebola bez chýb. Ako každý rok mi kúpila školskú rovnošatu o číslo menšiu a ako každý rok chcela túto chybu prišit' mne.

„Nerozumiem tomu, ako môže človek za jedno leto o toľko vyrásť,“ horekovala a pokúšala sa mi zapnúť sako cez hrudník. „A ešte aj tuto hore! To si určite urobila naschvál!“

„Áno, samozrejme!“ Hoci som pochopiteľne mala zlú náladu, musela som sa uškrnúť. Lottie sa pokojne mohla trochu tešiť so mnou. „Tuto hore“ to síce ešte stále nebola žiadna sláva na takmer šestnásťročnú, ale aspoň som už nebola plochá ako doska. Preto mi ani nepripadalo také zlé, že si musím nechať sako rozopnuté. Spolu s príliš krátkou sukňou to vyzeralo dosť ležérne, skoro tak, ako keby som náročky chcela ukázať čo najviac zo svojej postavy.

„Na Liv to vyzerá omnoho lepšie,“ sťažovala sa Mia, ktorá bola už celkom hotová. „Mne si prečo tiež nekúpila o číslo menšiu rovnošatu, Lottie? A prečo sú rovnošaty všade iba tmavomodré? A prečo sa škola volá Frognalská akadémia a nemá vo svojom znaku žabu?“ namrzene sa dotkla vyššieho emblému na náprsnom vrecku. „Vyzerám ako blbec. A vôbec, všetko je tu blbé.“ Otočila sa pomaly okolo vlastnej osi, ukazovala na cudzí nábytok okolo a povedala príliš hlasno: „Blbé. Blbé. Blbé. Súhlasíš, Livvy? Tak sme sa tešili na vidiecky dom v Oxforde. Namiesto toho sme skončili... *tu...*“

„Tu“ – to znamenalo byť, pred ktorým nás Ernest vysadil včera večer, na treťom poschodí nóbl domu pre viac ro-

dín, niekde na severozápade Londýna, so štyrmi spálňami, ligotavými mramorovými dlážkami a samým nábytkom a predmetmi, ktoré nám nepatrili. (Väčšina bola pozlátená, dokonca aj vankúše na sedačke.) Podľa zvončeka tu vlastne bývali Finchleyovci a zjavne zbierali porcelánové baletky. Boli jednoducho všade.

Preto som súhlasne prikývla. „Ani len naše najdôležitejšie veci tu nie sú,“ povedala som taktiež na plné ústa.

„Psssst,“ povedala Lottie a ustarostene sa pozrela cez plece. „Vy dobre viete, že toto je len prechodné. A že vidiecky dom bola jedna veľká katastrofa.“ Prestala poťahovať moje oblečenie, aj tak to nepomohlo.

„Hej, to tvrdí pán Spencer,“ povedala Mia. (Mali sme ho oslovovať krstným menom, ale robili sme sa, že sme na to zabudli.)

„Vaša matka videla toho potkana na vlastné oči,“ povedala Lottie. „Naozaj by ste chceli bývať v dome, kde sú potkany?“

„Áno,“ odvetili sme Mia a ja súčasne. Po prvé, potkany sú lepšie, ako hovorí ich imidž (to sme sa už dozvedeli z Ratatouille), a po druhé, to s potkanom bolo zaručene rovnako vymyslené ako zvyšok. Celkom hlúpe sme predsa neboli – presne sme vedeli, o akú hru tu ide. Mama to včera večer trochu prehnane vylicila, aby nás presvedčila. Vraj to tam zapáchalo plesňou, kúrenie dobre nefungovalo, v krboch sa usídlili vrany, susedia boli hluční primitívi a okolie bezútešné. Okrem toho bolo aj dopravné spo-

jenie nevýhodné a škola, na ktorú sme mali chodiť, mala veľmi zlú povesť. Preto, povedala mama, bola nútená vypovedať nájomnú zmluvu a prenajať tento byt – bude to len prechodné, samozrejme. (Ako všetko, v čom sme doteraz bývali).

Áno, dobre, priznala mama, všetko sa to stalo za naším chrbtom, ale to len preto, lebo nám nechcela pokaziť prázdniny u ocka. A vôbec, povedala, chcela pre nás iba to najlepšie – ona by pendlovala každý deň do Oxfordu, len aby sme my mohli chodiť na vynikajúcu školu – „teraz vážne, myšky moje!“ – nie je coolovejšie bývať v Londýne, ako tam vonku na vidieku?

Samozrejme to nemá ani v najmenšom nič spoločné s tým, že Ernest ja-viem-čo-je-pre-vás-dobré Spencer náhodou býva v tejto časti Londýna a chcel mať mamu čo najbližšie pri sebe. A škola, na ktorú teraz chodíme, je tiež len celkom náhodou tá istá škola, na ktorú chodia aj Ernestove deti. S ktorými sa tiež celkom náhodou dnes večer zoznámime pri večeri v Ernestovom dome.

Tu sa schýľuje k nejakej katastrofe, to bolo jasné. Koniec jednej éry.

„Je mi zle,“ povedala som.

„Ste len rozrušené,“ Lottie jednou rukou upokojujúco hladkala Miu po pleci, kým druhou mi upravila vlasy za uchom. „To je úplne normálne v prvý deň na novej škole. Ale môžete mi veriť: nemáte žiaden dôvod cítiť sa menejcenné. Ste obe veľmi, veľmi pekné a také múdre dievčatá